

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a JUDr. Marie Trnkové v právní věci

Žalobce: **Z. H.**
bytem X
zastoupeného Ing. Františkem Mejtou
daňovým poradcem, sídlem třída Národní svobody 33/7

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství Brno**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím ze dne 7. 2. 2017, č. j. 5752/17/5200-10423-705778, č. j. 5762/17/5200-10423-705778, č. j. 5764/17/5200-10423-705778,

t a k t o :

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jimiž bylo rozhodnuto o jeho odvoláních proti platebním výměrům ohledně doměření daně silniční za zdaňovací období roku 2011, 2012, 2013 vydaných dne 15. 4. 2015.
2. Žalobce v žalobě poukázal na protokol o ústním jednání ze dne 3. 4. 2017, dle něhož předmětem podnikání žalobce byla silniční motorová doprava nákladní, a to až do 15. 7. 2010, kdy podnikání žalobce přerušil. Proto dle žalobce tvrzení žalovaného o zjištění vlastnictví předmětných vozidel vyhledávací činností správce daně v roce 2014 není pravdivé, neboť tuto skutečnost věděl správce daně již od roku 1993. Vozidla byla předmětem silniční daně a od roku 2002 do roku 2010 nebyla vozidla v daňových příznacích uváděna. Podle žalobce mělo být zkoumáno, zda je poplatníkem silniční daně. V žalobě uvádí, že vozidlem dle právních předpisů se rozumí jakási virtuální věc s přiřazeným registračním číslem, proto má za to, že posuzování prodeje následně, což dokládá či nedokládá skladová evidence, a možná tvrzená likvidace vozidel společností KOCH DIORIT a.s., je proto bezpředmětná, neboť žalobce nikdy vozidla registračních značek X a X neprodal. Předmětem prodeje byly jen dvě kopy šrotu. Správce daně se nevěnoval zápisu v technických průkazech vozidel, neboť v řízení nebyl předložen takový listinný důkaz, že technické průkazy obou vozidel již neexistují a včetně SPZ byly odevzdány na dopravním inspektorátu. Proto podle žalobce řízení navzdory ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu nebylo úplné.
3. Žalobce v roce 2002 rozhodl o zániku vozidel, odevzdal na dopravním inspektorátu technické průkazy a osvědčení o nich, rovněž tak i plechové státní poznávací značky a vraky prodal. Přesto je evidován jako provozovatel těchto zaniklých vozidel. K vyřazení vozidel nebylo vydáno žádné rozhodnutí, vozidla nebyla na nikoho převáděna, proto žalobce nemohl zajistit, aby byl v technickém průkazu vozidel zapsán včas nový vlastník.
4. Žalobce dále namítá, že se správce daně o správné stanovení silniční daně v letech 2002 – 2014 nestaral, jestliže až nyní je vyměřena silniční daň za rok 2012. K vyřazení vozidel došlo poté, kdy byl žalobce na nesprávnou evidenci upozorněn správcem daně, ještě před zahájením daňové kontroly. Podle žalobce je správce daně odpovědný za stávající stav, neboť jestliže by byl žalobce vyzván již v roce 2003, pak by zajisté zánik vozidel prokázal. Proto s odstupem více než desetiletí není prokázání prakticky možné. Žalobce učinil veškeré nutné kroky k trvalému vyřazení vozidel již v roce 2002, kdy skončila příslušná pojištění a vozidla byla prodána na náhradní díly, právně i fyzicky tehdy zanikl předmět daně. Jako jediné přijatelné vysvětlení je nesprávnost v evidenci vozidel, kterou nyní nelze přičíst k tíži žalobce. Proto žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
5. Podle žalobce vozidla registrační značky X a X v průběhu předmětných zdaňovacích období neexistovala, neboť byla prodána dne 15. 11. 2002 společnosti KOCH DIORIT a.s., když uvedená společnost vozidla rozebrala na náhradní díly. Vyřazení předmětných vozidel bylo tedy provedeno již v roce 2002, ovšem toto nebylo zaznamenáno v registru silničních vozidel. Teprve až dne 11. 4. 2014 byl stav evidenční uveden do souladu se stavem skutečným.

6. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby, odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že na základě důkazních prostředků nelze učinit nepochybný závěr o neexistenci vozidel shora uvedených registračních značek. Předmětná vozidla byla registrována v registru silničních vozidel s přidělenou registrační značkou, k trvalému vyřazení vozidel z registru silničních vozidel došlo až ke dni 11. 4. 2014, a to nikoliv z důvodu jejich dřívějšího zániku. Do data 11. 4. 2014 vozidla splňovala veškeré podmínky pro zahrnutí do předmětu daně silniční z titulu věty druhé ustanovení § 2 odst. 1 zákona o dani silniční a žalobce jakožto poplatník měl dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční povinnost taková vozidla uvést ve svém daňovém přiznání. Ve vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na to, že silniční daň je založena na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel, když v souvislosti s tím odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to např. na rozsudek NSS č. j. 1 Afs 69/2013-31 a č. j. 2 Afs 101/2005-39. Silniční daň je konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté, proto nelze hovořit o přepjatém formalismu. Je totiž na převodci, aby si střežil svá práva, včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení příslušných zápisů v evidencích. Žalovaný má za prokázané, že vozidla byla registrována a lze je proto klasifikovat jako předmět daně silniční. Žalobcem deklarovaný prodej vozidel obchodní společnosti KOCH DIORIT a.s. bez toho, aniž by se tato změna vlastnictví promítla do zápisu relevantních údajů v registru silničních vozidel, nemůže mít vliv na určení osoby poplatníka daně silniční. Podle žalovaného žalobce musí tvrzení ohledně prodeje a fyzické neexistence vozidel registrační značky X a X nejen tvrdit ale také prokázat. V daném případě bylo zjištěno, že předmětná vozidla byla z registru silničních vozidel trvale vyřazena až ke dni 11. 4. 2014 s tím, že doklad o likvidaci vozidla není správním orgánem vyžadován. V daném případě jsou rozhodné pro určení předmětu daně silniční a poplatníka daně silniční údaje zapsané v registru silničních vozidel a je to právě žalobce, tvrdí-li, že údaje v registru silničních vozidel jsou chybné nebo v rozporu se skutečným stavem, který má možnost žádat nápravu u věcně příslušného veřejné moci. Správce daně správně proto vycházel ze stavu zápisu v registru silničních vozidel, a to jak při konstatování o předmětu daně, tak též osoby poplatníka daně, neboť daň silniční je na tomto principu založena.
7. Ze správního spisu vyplynuly tyto rozhodné skutečnosti:
8. Správce daně zjistil, že žalobce byl v roce 2011, 2012 a 2013 evidován v registru silničních vozidel jako provozovatel vozidel registrační značky X (nákladní automobil o nejvyšší povolené hmotnosti 16 tun) a X (nákladní přívěs o největší povolené hmotnosti 16 tun), kdy se jednalo o vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určené výhradně k přepravě nákladů. Tyto skutečnosti byly ověřeny u Městského úřadu v Písku, odboru dopravy, který vede registr silničních vozidel.
9. Správce daně zahájil dne 1. 10. 2014 u žalobce daňovou kontrolu daně silniční za zdaňovací období roku 2011, 2012 a 2013. Správce daně vypracoval zprávu o daňové kontrole, se kterou byl žalobce seznámen dne 13. 4. 2015, ve které učinil závěr, že za shora uvedená vozidla, jejichž provozovatelem je žalobce, je v daném případě žalobce poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Proto žalobci byla silniční daň vyměřena. Žalobce se proti rozhodnutím odvolal, namítal, že uvedená vozidla v předmětných zdaňovacích obdobích neexistovala, neboť byla jím prodána dne 15. 11.

2002 společnosti KOCH DIORIT a.s., a to bez technických průkazů a registračních značek, přičemž tato společnost vozidla následně rozebrala na náhradní díly. Dále žalobce uváděl, že vyřazení předmětných vozidel bylo již provedeno v roce 2002, kdy žalobce vrátil jak registrační značky, tak i technické průkazy na dopravní inspektorát. Dne 11. 4. 2014 byl pouze stav evidenční uveden do souladu se stavem skutečným. Proto se ke dni 11. 4. 2014 nejednalo o skutečné vyřazení vozidel z provozu, jestliže nebyly jím předloženy technické průkazy vozidel, registrační značky a protokoly o ekologické likvidaci vozidel. V roce 2002 bylo ukončeno i zákonné pojištění odpovědnosti z provozu vozidel. Proto podle žalobce zcela nezákonně mu byla vyměřena silniční daň za neexistující vozidla. Napadeným rozhodnutím byly platební výměry vydané dne 15. 4. 2015 změněny tak, že žalobci byla vyměřena k úhradě daň silniční za uvedená zdaňovací období ve výši 59.250 Kč, neboť dle žalovaného nebylo možno aplikovat snížení sazby daně dle § 6 odst. 9 respektive odstavce 10 o dani silniční, proto žalovaný zvýšil částky vyměřené daně ve vztahu k předmětným vozidlům.

10. Žalovaný v rámci odvolacího řízení uložil správci daně doplnit daňové řízení s ohledem na námitku žalobce ohledně neexistence předmětných vozidel, a to o výslech svědka Ing. K. K. a dále o informace od Městského úřadu v Písku.
11. Podle žalovaného shora uvedené důkazy se nestaly důkazem osvědčujícím správnost tvrzení žalobce, že v kontrolovaných zdaňovacích obdobích již vozidlo neexistovalo. Příčina neúspěchu žalobce nevyplyvá z toho, že žalovaný vycházel ze zápisu v registru vozidel, nýbrž z toho, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ohledně jím tvrzeného faktického stavu. Žalobce jako daňový subjekt neexistenci vozidla toliko tvrdil, ale své tvrzení neprokázal. Důkazní břemeno spočívalo na žalobci, nikoliv na správci daně. Z daňového řádu nevyplyvá pro správce daně povinnost vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch daňového subjektu. Dle svědka Ing. K. je předpoklad, že vozidla byla v roce 2003 rozebrána na náhradní díly a prodána. Ing. K. uvedl, že konkrétní nákup si nevybavuje, nebyl nikdy držitelem technických průkazů, dle výše kupní ceny se jednalo o vůz na náhradní díly, držitelem technických průkazů zůstal prodávající pro účely odhlášení na dopravní inspektorátu. Následně byl žalobce seznámen s písemnostmi, které byly zajištěny v rámci odvolacího řízení a rovněž tak i s hodnocením shora uvedených důkazních prostředků. Správce daně vyzval žalobce k uplatnění práva vyjádřit se ke skutečnostem zjištěných při dokazování v průběhu odvolacího řízení. Žalobce reagoval dne 2. 9. 2016, setrval na tvrzení, že vozidla byla vyřazena z registru silničních vozidel již v roce 2002 a navrhoval opakovaný výslech svědka Ing. K. K. Žalovaný opětovně uložil prvostupňovému správci daně doplnit spisový materiál, a to o údaje z účetnictví, o skladovou evidenci zboží k 1. 1. 2004, o stavy účtů k 31. 12. 2002 a o stavy účtů k 31. 12. 2003, které byly zajištěny při místním šetření dne 11. 10. 2016 u společnosti KOCH DIORIT a.s. Následně byl opětovně žalobce seznámen dne 15. 12. 2016 se zjištěnými skutečnostmi a s názorem žalovaného, ke kterému dospěl.
12. Dne 7. 2. 2017 byla vydána napadená rozhodnutí, kterými byla změněna prvostupňová rozhodnutí tak, že žalobci byla vyměřena za rok 2011, 2012, 2013 silniční daň vyšší, a to ve výši 59.250 Kč s tím, že žalobce byl shledán poplatníkem předmětné daně, neboť silniční daň dle judikatury NSS je založena na formálním zápisu v registru silničních vozidel. Předmětná vozidla byla v předmětných zdaňovacích obdobích

registrována v registru silničních vozidel, kdy žalobce byl registrován jako provozovatel, a proto je zcela nerozhodné, že byla uzavřena mezi žalobcem a společností KOCH DIORIT a.s. smlouva o prodeji, jestliže tato změna neproběhla v registru vozidel. Předmětná vozidla byla vyřazena až dne 11. 4. 2004. Žalobce namítal, že vozidla neexistují, že byla firmou KOCH DIORIT a.s. zlikvidována, toto však žalobcem prokázáno nebylo, přestože ho tížilo břemeno důkazní. Rovněž nebylo prokázáno, že by v roce 2002 byla vozidla vyřazena z evidence, neboť žalobce odevzdal registrační značku i technické průkazy na dopravním inspektorátu. Toto žalobce neprokázal.

13. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 2 odst. 1 zákona o dani silniční jsou předmětem daně silniční „silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním a nebo k činností, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou rychlostí nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.
15. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, je poplatníkem daně fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu.
16. Podle § 8 odst. 1 zákona o dani silniční vzniká daňová povinnost počínaje kalendářním měsícem, v němž byly splněny rozhodné skutečnosti uvedené v § 2 odst. 1. Poplatníci daně z těchto vozidel podávají daňové přiznání podle § 15 u místně příslušného správce daně.
17. Žalobce namítá nezákonnost napadených rozhodnutí, neboť má za to, že není poplatníkem silniční daně, neboť předmětná vozidla neexistují.
18. Zákon o dani silniční stanoví, že poplatníkem daně je fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu. Správně proto uvedl žalovaný, že poplatníkem silniční daně je osoba zapsaná v registru vozidel nezávisle na faktickém stavu vlastnictví a užívání (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2006 č. j. 2 Afs 101/2005-67 a rozsudek NSS č. j. 1 Afs 69/2013-31). Skutečnost, že žalobce předložil kupní smlouvy, na základě kterých převedl uvedená vozidla na společnost KOCH DIORIT a.s. nemění nic na skutečnosti, že žalobce byl v předmětných zdaňovacích obdobích i nadále zapsán v registru vozidel, neboť pro určení poplatníka silniční daně žádná jiná skutečnost není významná.
19. V souvislosti s tím soud poukazuje na to, že silniční daň je daní majetkovou a jako taková je postavená na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, ne faktický stav vlastnictví nebo užívání. Tento závěr vyplývá i z ustálené judikatury např. z rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2012 č. j. 1 Afs 54/2012-40 a ze

dne 27. 11. 2012 č. j. 1 Afs 79/2012-42. Pro věc je tedy jedině významný stav formální daný požadavky shora citovaného § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Z formálního stavu evidence plyne, že žalobce byl zapsán jako provozovatel uvedených vozidel. Soud proto uzavřel, že i v případě, že by došlo k převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, nedochází tím automaticky ke změně osoby poplatníka silniční daně, dokud není převod vlastnického práva promítnut též do registru silničních vozidel a tím i do technického průkazu příslušného vozidla.

20. Žalobce namítá, že ve zdaňovacích obdobích roku 2011, 2012 a 2013 předmětná vozidla již fakticky neexistovala, neboť byla jím prodána na náhradní díly. Ve vztahu k tomuto tvrzení tížilo žalobce důkazní břemeno dle § 31 odst. 9 daňového řádu. Žalobce za tím účelem navrhl výslech Ing. K. K., předsedy představenstva společnosti KOCH DIORIT a.s., které byla vozidla prodána. Svědek uvedl, že uvedená firma se zabývá nákupem vozidel a prodejem náhradních dílů na vozidla LIAZ a TATRA, přičemž od roku 2004 je vždy k vozidlu vystaven likvidační protokol, který s technickým průkazem zůstává majiteli pro odhlášení vozidla na odboru dopravy. V roce 2002 se likvidační protokoly nepsaly, konkrétní nákup aut od žalobce si nevybavil, obecně se vyjadřoval v tom smyslu, že držitelem technického průkazu zůstal prodávající pro účely odhlášení na dopravním inspektorátu. Následně svědek fabuloval, že tato vozidla byla s ohledem na výši prodejní ceny prodána na náhradní díly. Svědek Ing. K. však nebyl schopen popsat nakládání s vozidly koupenými od žalobce, která údajně měla být určena pouze na náhradní díly, žádné konkrétní skutečnosti ohledně předmětných vozidel nebyl schopen uvést.

21. Soud poznamenává, že silniční daň je založena výlučně na vlastnictví k určité věci, proto podle soudu za skutečnost rozhodnou pro zánik povinnosti k dani silniční, byť není výslovně uvedena v zákoně o silniční dani, je nezbytné považovat též faktickou neexistenci uvedeného vozidla, tedy zánik věci samé, i když by takové vozidlo bylo stále registrované v registru silničních vozidel v České republice. Pokud by tedy fyzicky vozidlo neexistovalo, a to i přes okolnost, že je registrované v České republice a splňuje technické parametry požadované v § 2 odst. 1 věty druhé zákona o silniční dani, nemůže být takový závěr, že daňový poplatník v technickém průkazu zapsaný jako vlastník či provozovatel předmětného vozidla nesplnil svou daňovou povinnost a porušil § 2 odst. 1 zákona o silniční dani, nezahrnul takové vozidlo do daňového přiznání. To proto, že absentuje předmět daně silniční. Tedy jeden ze základních a obligatorních prvků daňového vztahu. Správně proto žalovaný v rámci odvolacího řízení doplňoval dokazování za účelem zjištění existence předmětných vozidel v předmětných zdaňovacích obdobích. V daném případě je žalobce dle sdělení Městského úřadu Písek, odboru dopravy od data 28. 8. 1992 provozovatelem zapsaným v registru silničních vozidel i v technickém průkazu vozidel registrační značky X a registrační značky X od data 6. 8. 1993, přičemž uvedená vozidla byla vyřazena z registru vozidel dne 11. 4. 2014.

22. Žalobce uváděl, že vozidla prodal ke dni 15. 11. 2002 společnosti KOCH DIORIT a.s., což dokládal fotokopii daňového dokladu, fakturou vystavenou pro KOCH DIORIT a.s. a dále příjmovým pokladním dokladem o zaplacení smluvní ceny. Dále uváděl, že vozidla byla vyřazena z provozu v druhé polovině roku 2002 a následně fyzicky zlikvidována, kdy likvidace měla být provedena společností KOCH DIORIT a.s. Správce daně učinil závěr, že předložené listiny neprokazují tvrzenou likvidaci vozidla a tedy jejich

neexistenci v průběhu řešeného zdaňovacího období a rovněž tak na základě svědecké výpovědi Ing. K. K. nebyla neexistence vozidel prokázána, neboť svědek vypověděl, že si nevybavuje konkrétně nákup vozidel od žalobce a rovněž nebyl schopen uvést, jak s vozidly společnost nakládala, nebyl zajištěn žádný důkaz ohledně likvidace předmětných vozidel. Žádný doklad o tom, že by došlo k likvidaci předmětných vozidel, zajištěn nebyl a na základě zcela obecné svědecké výpovědi Ing. K. K. nelze k takovému závěru dospět. Nebyly zajištěny žádné listinné důkazní prostředky, ze kterých by bylo možno učinit závěr, že vozidla neexistovala. Soud se zcela ztotožňuje s vyhodnocením listinných důkazů, které byly žalobcem předloženy i zajištěny v rámci místního šetření u firmy KOCH DIORIT a.s, jak bylo žalovaným učiněno v napadeném rozhodnutí na straně 7 až 14. Skutečnost, že vozidla byla rozprodána na náhradní díly a následně zlikvidována, nelze na základě záznamů a listinných důkazů v účetnictví společnosti osvědčit. Ze zápisu zboží a skladové evidence zboží, lze pouze dovodit, že vozidla jako položky zboží na skladě již nejsou k tomuto rozhodnému datu společností evidována k datu 1. 1. 2014. Z evidence skladových zásob bylo zjištěno, že předmětná vozidla byla evidována jako zboží na skladě ke dni 1. 1. 2013 a následně v inventurním soupisu k datu 1. 1. 2014 se však tato vozidla nenachází, rovněž v evidenci zásob na základě zajištěných listinných důkazů, proto nelze dovodit, že by došlo k likvidaci předmětných vozidel. Správný je proto závěr žalovaného, že žalobce splňuje veškeré podmínky z titulu ustanovení § 4 písm. a) zákona o dani silniční ohledně shora uvedených vozidel, neboť splňují podmínky zahrnutí do předmětu daně silniční uvedené v § 2 odst. 1 zákona o dani silniční. Správně správce daně vycházel ze sdělení, že předmětná vozidla byla vyřazena až ke dni 11. 4. 2014. V souvislosti s tím soud uvádí, že při vyřazení předmětných vozidel žalobce nepředložil technické průkazy vozidel, registrační značky, rovněž ani žádné doklady o ekologické likvidaci vozidel, neboť vozidla byla vyřazena z registru podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., tedy, že podkladem pro takový postup byla informace, že ve lhůtě 14 dnů od zániku pojištění odpovědnosti z provozu předmětného vozidla nebyla uzavřena nová pojistná smlouva o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Za tohoto skutkového stavu je tedy správný závěr, že se nepodařilo žalobci prokázat, že by k vyřazení předmětných vozidel došlo v roce 2002, neboť takový důkaz, že by o trvalém vyřazení předmětných vozidel bylo rozhodnuto v roce 2002, žalobcem předložen nebyl. Proto bylo správně žalovaným dovozeno, že nelze učinit zcela nepochybný závěr o neexistenci vozidel v předmětných zdaňovacích obdobích. Bylo i správně poukázáno žalovaným na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008 č. j. 7Afs 64/2008 – 52, dle něhož u vozidel určených výlučně k přepravě nákladů není rozhodující, zda jsou či nejsou používána k podnikání nebo zda jsou či nejsou provozována na území České republiky, kdy rozhodné je tedy pouze to, že jsou registrována v České republice. Tato okolnost byla potvrzena, neboť vozidla byla registrována v registru silničních vozidel až ke dni 11. 4. 2014, neboť nebylo prokázáno, že by se tak stalo z důvodu jeho dřívějšího zániku. Vozidla tedy splňovala veškeré podmínky pro zahrnutí do předmětu daně silniční z titulu § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, a proto byl žalobce jako poplatník povinen takováto vozidla uvést v daňovém přiznání a uhradit daň. V souvislosti s tím soud považuje za podstatné zdůraznit, že žalobce se do této situace dostal sám. Jestliže by byl dostatečně bdělý a střežil svá práva, měl v době, kdy předmětná vozidla prodal provést změnu vlastníka vozidla v registru silničních vozidel. Jestliže žalobce nebyl dostatečně bdělý, pak musí nést i negativní důsledky, které pro něj z toho plynou, a to včetně obtížné důkazní situace, kdy se dostal do stavu důkazní nouze. Nepodstatná je okolnost, že správce daně teprve až v roce 2014 v rámci vyhledávací

činnosti zjistil, že žalobcem nebyla předmětná vozidla v daňových přiznáních za uvedená zdaňovací období uváděna. Rovněž není rozhodné, že správce daně nezjistil, že daňová přiznání nebyla žalobcem podávána za rok 2002 až 2010.

23. Zcela nedůvodná je námitka žalobce, že nebylo zkoumáno správcem daně, že žalobce je poplatníkem daně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí toto vyplývá, jestliže bylo řádně v odůvodnění uvedeno, z jakého důvodu byla žalobci daň doměřena.
24. Nedůvodná je výhrada žalobce, že nikdy vozidla registračních značek X a X neprodal, a to s ohledem na listinné důkazy, které byly zajištěny, a to fakturu, na základě které byla žalobcem fakturována cena za prodej uvedených vozidel a příjmový doklad.
25. Žalobci se nepodařilo prokázat, že vozidla byla vyřazena již v roce 2002. Takový listinný důkaz jím předložen nebyl. Rovněž tak nebylo žalobcem prokázáno, že technické průkazy obou vozidel již neexistují a že byly jím odevzdány na dopravním inspektorátu. Jestliže žalobce je veden jako provozovatel předmětných vozidel a uvedená vozidla jsou registrována na území ČR, pak žalobce je poplatníkem silniční daně.
26. Krajský soud proto uzavřel, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k tvrzení, že vozidla přestala existovat před předmětnými zdaňovacími obdobími ani rovněž neunesl důkazní břemeno ohledně toho, že vozidla byla z registru vyřazena již v roce 2002.
27. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Soud považuje za správný závěr žalovaného, že poplatníkem daně silniční z předmětných vozidel byl žalobce, neboť u něj byly naplněny formální předpoklady vyplývající ze zákona o dani silniční.
28. Náhradu nákladů řízení soud žádnému účastníku podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 13. prosince 2017

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu